

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnopozirote.rs

Издаје Народно позориште у Београду

ПРЕМИЈЕРА
31. мај 2014.

Велика сцена

Бранислав Нушић

НАРОДНИ ПОСЛАНИК

Редитељ Саша Габрић

ПРЕМИЈЕРА
1. јун 2014.

Велика сцена

Бертолт Брехт

МАЈКА ХРАБРОСТ И ЊЕНА ДЕЦА

Редитељ Ана Томовић

ДВЕ ДРАМСКЕ ПРЕМИЈЕРЕ У ДВА ДАНА НА ВЕЛИКОЈ СЦЕНИ

И солидарно и радно

Придружујући се напорима које су сваки појединац и институција у Србији уложили у одбрану државе од водене стихије, Народно позориште је отказало све представе и манифестације предвиђене репертоаром од 17. до 23. маја.

Једини изузетак је био Гала концерт Корејског националног балета (22. и 23. маја), приређен поводом 25 година од успостављања дипломатских односа између Кореје и Ср-

Вечерас ће, поводом 150 година од рођења Бранислава Нушића, премијерно бити изведен „Народни посланик“ у режији Саше Габрића, а већ сутра Брехтова „Мајка Храброст“ у режији Ане Томовић, поводом обележавања 100 година од почетка Првог светског рата.

бије, а са којег је сав приход издвојен у хуманитарне сврхе за помоћ угроженима од поплава.

Током трајања ванредног стања, Народно позориште је било у сталној координацији са Градским штабом и Министарством културе и информисања и надлежнима је ставила на располагање своје људске, техничке и материјалне ресурсе.

Такође, организована је и акција прикупљана хуманитарне помоћи за пострадали од поплава, током које је сакупљена одређена количина ра-

зних пакета, који су дистрибуирани пострадалима преко Народног музеја. Акција се наставља и даље, па сви који желе да помогну прилозима (флашице воде, конзерве хране, ћебад, средстава за хигијену, обућа, гардероба и друго), могу то да ураде сваког дана од 10 до 16 часова у холу Сцене „Раша Плаовић“.

Прикупљени пакети односе се у Народно музеј, које је Министарство културе и информисања одредило као дистрибутивни центар.

М. Б.

ПОЗОРИШНЕ
НОВИНЕ

Вечерње
НОВОСТИ

ПОПУСТ

ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ

20%

YUGOROSGAZ

IN HOTEL BUSINESS

18. 06. 2014.

НАМЛЕТ

ГОСТОВАЊЕ ГЛОБ ТЕАТРА ИЗ ЛОНДОНА
КАРТЕ У ПРОДАЈИ ONLINE

MAČKOV PODRUŽJE

bird GOLF

GLOBE TO GLOBE

A TWO-YEAR TOUR TO EVERY COUNTRY IN THE WORLD

ОД РОСИНИЈА ДО МАСКАЊИЈА

Поводом Дана Европске уније, у суботу 10. маја, на Великој сцени је одржано „Lapcia – вече италијанских арија“, под називом „Од Росинија до Маскањија“, у режији Иване Драгутиновић Маричић. Под

диригентском управом госта из Италије Ђанпаола Маццоллија, уз Оркестар и Хор Опере Народног позоришта у Београду су наступили наши истакнути уметници Јадранка Јовановић, Сузана Шуваковић Савић, Јасмина Трумбеташ Петровић, Ненад Јаковљевић и Љубодраг Беговић. Специјални гост вечери био је баритон из Италије, Доменико Балцани.

М. Б.

БАЛЕТСКА АУДИЦИЈА

Наш Балет ће 5. јуна, са почетком у 12.00 часова одржати годишњу аудицију за хонорарне чланове ансамбла (две балерине и четири балетска играча) и за солисте (две девојке и два младића) – за сезону 2014/15. Рок за пријављивање истиче данас, 31. маја. Аудиција подразумева „академски клас“ („бар“, „средина“, скокови) укључујући варијацију на захтев комисије. Резултати аудиције ће бити објављени на сајту Народног позоришта до 8. јуна 2014.

Р. П. Н.

КОВАЧИ НА ЗНАКОВНОМ ЈЕЗИКУ

У оквиру пројекта који има за циљ повећање нивоа социјалне укључености и смањење социјалне баријере према глувим и наглувим особама, у недељу 11. маја, на Сцени „Раша Плаовић“, изведен је комад Милоша Николића „Ковачи“, у режији Стефана Саблића. На тај начин, започела је реализација пројекта „Инклузивна култура – укључивање глувих и наглувих особа у друштвену заједницу путем доступних културних садржаја“, а поменута драма била је прва позоришна представа која је преведена на српски знаковни језик.

М. Б.

ДУГАЛИЋ ОТВОРИО ПОЗОРЈЕ

Минутом ћутања за настрадале у катастрофалним поплавама и беседом Небојше Дугалића, који је уједно и члан овогодишњег Жирија, 26. маја у Новом Саду је отворено 59. Стеријино позорје. Пре него што се

обратио публици у препуној великој дворани СНП-а, Дугалић је рекао да после свих ових немих догађаја, „тешко да би у свему могли да се препознамо, осим у оној вечној хамлетовској – остало је само ћутање“. Како се ово Стеријино позорје одржава у знаку јубилеја, 450 година од рођења Шекспира, 150. годишњице рођења Бранислава Нушића, Дугалић је на почетку свог говора подсетио на немерљиво наслеђе које су нам оставили славни енглески „драматик“ и „наш велики драматограф“.

Р. П. Н.

ГЛОБ ТЕАТАР ГОСТУЈЕ НА ВЕЛИКОЈ СЦЕНИ

Кулом од кофера у свет

У оквиру светске турнеје, која је почела 23. априла и има за циљ да се обележи 450 година од рођења Вилијама Шекспира, славни Глоб театар из Лондона гостоваће 18. јуна на Великој сцени Народног позоришта са „Хамлетом“ у режији Доминика Дромгула и Била Бакхурста. Током ове двогодишње позоришне авантуре назване „Globe to Globe: Hamlet“, једна од Шекспирових најпознатијих и најизвођенијих трагедија биће одиграна у скоро свим земљама света. Трупa ће прво обићи Европу, потом одлази на Карипска острва, Северну и Јужну Америку, па низ западну обалу Африке до Аустралије и острва Тихог океана, одакле ће се преко Индонезије, Јапана, Кине и Азије и источне обале Африке, вратити назад у Енглеску. Турнеја ће се завршити где је и почела у Глобу, 23. априла 2016. године, када се навршавају четири века од Шекспирове смрти.

Редитељ Дромгул сматра да је ова турнеја идеалан начин да се још једном потврди чињеница да је Шекспир био уметник чија су дела освојила многе земље, више од било ког другог писца у историји. „Наша жеља је да његова дела допру још и даље. Наравно, у многим местима где ћемо гостовати, публика већ темељно познаје Шекспирова дела – међутим, у неким другим местима ће бити људи који никад нису чули за њега. Надамо се да ће нам ово обезбедити свеж и нов приступ драми, па ће та извођења представљати обо-

јемаорске глумачке сцене на Новом Зеланду. Он ће тумачити Клаудија и Полонија. Један од наших Хамлета је Лади Емерува из Нигерије, а други, страни процес учења“, каже господин Дромгул, указујући да ова продукција окупља међународну глумачку екипу која се састоји од 12 глумаца који ће се смењивати. „Сви они ће тумачити по неколико улога, па ће моћи да се одморе и освеже. Равери Паратен, који је играо у ‘Јахачу на китовима’, краљ

Током турнеје, глумац Берус Кан у алтернатици са неким колегама, играће чак четири лика – Хорација, Розенкранца, Лаерта и Гилденстерна. „Доста сам радио на тексту пре него што смо почели с пробама, али сам се трудио да будем отворен за нове идеје. Учимо све песме, плесове, свирање на разним музичким инструментима. Имам слуха па свирам на врсти ирског добоша. При томе се не налазим у зони где сам сигуран у себе, што мора да је добра ствар“.

Наем Хајат, потиче из муслиманске породице из источног Лондона. Ту је и Ценифер Леонг као једна од наших Офелија. Она је штићеница Танг Шу-винг позоришта из Хонг Конга, које је представило ‘Тита Андроника’ у оквиру фестивала Globe to Globe 2012“, открива Дромгул.

На питање зашто је одлучено да се на овакву турнеју иде управо с „Хамлетом“, он објашњава да је реч о комаду који је савршен у својој форми и наглашава да ће током ове велике двогодишње позоришне авантуре публика на свим меридијанима бити у прилици да погледа нову, свежију верзију те класичне Шекспирове трагедије. „Представа треба да сазри на овом путовању; глумци ће расти с њом и ко зна шта ће се све успут догодити са представом на овом путовању око света. ‘Хамлет’ је уједно веома прилагодљива представа; она се може на различите начине тумачити на различитим местима. У неким местима ће бити изазовна за размишљање, у неким инспиративна, а у неким утешна. Теме ‘Хамлета’ које се тичу родитеља и деце, побуне и депресије јесу прилично универзалне“, подсела Дромгул.

Говорећи о свевремености најпознатијег Шекспировог комада, Дромгул констатује да је „изненађујуће колико је он и даље актуелан и моћан“ и додаје: „Чини се да његова популарност чак и расте у току последњих двадесет година. Мислим да ће и даље расти у току следећих стотинак година, зато што смо сведоци великог ентузијазма за Шекспира, на пример у Кини, а знамо да се то дешава и у Индији“. О костимима и сценографији за „Хамлета“ Дромгул каже: „Што се костима тиче, комбиноваћемо елизабетанске облике и силуете са модернијим елементима. То ће помало личити на одећу путујућих глумачких трупа из 30-их година прошлог века. А што се сценографије тиче, развили смо више различитих опција за скромне, детаљима неоптерећене сценографије за гостовања по Великој Британији и у иностранству. За ‘Хамлета’ нећемо чак користити ни камион – нашу сцену чини само пртљак, читава кула од кофера“.

■ Микојан Безбрадица ■

ПЕРО КВРГИЋ ГОСТОВАО У БЕОГРАДУ

Буран аплауз за доајена

Чувена позоришна представа „Стилске вјежбе“ која се у континуитету са истом глумачком поставом изводи пуне 44 године, гостовала је на Великој сцени 16. маја. Бројни гледаоци поздравили су громогласним аплаузом доајена загребачког глумишта Перу Квргића и његову колегиницу Лелу Маргитић чим су се појавили на сцени.

„Хвала Београђанима на тако срдачном дочеку. Лела и ја се још не дамо, играћемо представу све док публика буде хтела да нас гледа“, изјавио је господин Квргић, непосредно после завршетка представе.

Духовити текст Рејмона Кенноа, са мноштвом варијација препричавања једне обичне згоде из трамваја, адаптирао је и режирао Томислав Радић још 1968. године у Театру ИТД у Загребу. Већ на премијери, представа је постигла огроман успех. На репертоару је

била наредних 39 година, али је скинута када је ИТД променио програмску концепцију. „Стилске вјежбе“ се од тада играју у приватном позоришту „Планет арт“, које их је пријавило за Гинисову књигу рекорда као најдугочевнију представу са истом поделом. За прославу организовану поводом четири деценије успешног извођења, добијена је потврда о упису у Гинисову књигу.

За тако дуг живот представе, поред редитељског приступа који је био веома модеран у време премијере, заслужни су виртуозно глумачко умеће, посвећеност и жар са којима и даље наступају легендарни 87-годишњи Квргић и његова колегиница Лела Маргитић, која је у поделу „ускочила“ 1970. године уместо Мие Оремовић.

■ М.Б. ■

ГОСТОВАЊЕ ПРЕДСТАВЕ „БИЗАРНО“ У БИХ

Причу разуме цео регион

Сарајевска публика, која је 12. маја у тамошњем Народном позоришту присуствовала гостовању представе „Бизарно“ Жељка Хубача, у режији Снежане Тришић, дуготрајним аплаузом је стојећи наградила глумце Националног театра из Београда и Шабачког позоришта. Видно задовољни, ауторица и ансамблу су на коктелу уприличеном за госте након представе, честитали в.д. директора НП Сарајево Гордана Хреновица, уметнички директор Дrame Ермин Сијамија, колеге глумци, позоришници и др.

Мирвад Курић, првак сарајевског Народог позоришта, апострофирао је сјајне глумачке креације ансамбла представе „Бизарно“, одличну режију и универзалност комада: „Ова прича на узбудљив начин комуницира са публиком из целе регије, она је део искуства свих нас и има изузетан филмски потенцијал“. Гостовању је присуствовао и амбасадор Републике Србије у БиХ, Станимир Вукићевић.

Дан раније, представа „Бизарно“ је гостовала у Зеници, на 13. фестивалу БиХ драме. Публика, али и ансамбл зеничког театра, с посебном пажњом пратили су ово извођење: Хубачев комад је пре четири године имао праизведбу

Представа „Бизарно“ је синоћ, 30. маја, одиграна на 59. Стеријиним позорју, у оквиру селекције националне драме и позоришта, на сцени „Петра Добриновић“ Српског народног позоришта.

управо у Зеници, а представа је (у режији Петра Каукова) донела домаћинима неколико признања на позоришним фестивалима у БиХ и Србији. „Због тога имамо посебан, емотиван однос према овом тексту.

Занимљиво је било упоредити те две сасвим различите представе и стилске игре. Све похвале београдском ансамблу“, казао је након извођења представе Хазим Бегагић, директор Фестивала и зеничког театра.

На изузетно посећеном округлом столу после фестивалског наступа било је пуно речи хвале за „виртуозну глумачку трансформацију из лика у лик“, као и за ауторски двојац Хубач–Тришић. Селектор Фестивала, Нецад Фејзић, истакао је да овај комад позоришницама „препоручује његова друштвена актуелност, жанровска и тематска вишеслојност, сценични, одлично писани дијалози“. Гост Фестивала, глумац Зијаж Соколовић, посебно се похвално изразио о Снежани Тришић, истакавши да ова редитељка „спада у ред младих људи који, говорећи о свету у којем живимо, савременом театру дају нову димензију интелекта и филозофског погледа на свет“. Соколовић је истакао квалитет и актуелност комада и сјајну глумачку екипу коју чине Игор Ђорђевић, Никола Вујовић, Милош Ђорђевић, Соња Милојевић и Сузана Лукић.

■ В.С / Ј.С. ■

МУЗЕЈ
НАРОДНОГ
ПОЗОРИШТА
2010

ЈУН 2014.

ИЗЛОЖБЕ
• ПРВА ПОСТАВКА
аутор Зорица Јанковић

ЈУБИЛЕЈИ
3. 6 | 18.00 ЈАСМИНА ТРУМБЕТАШ ПЕТРОВИЋ,
20 година уметничког рада

ИЗЛОЖБА – отварање
7. 6 | 17.30 АЛЕКСАНДАР БУГАРСКИ – НЕИМАР ПО
МЕРИ КРАЉА
Изложба о животу и раду архитектке старе зграде Народог
позоришта и других здања старог Београда,
аутор Марија Кузминац
18.00 – 02.00 НОЋ МУЗЕЈА

ТРИБИНЕ
7. 6 | 11.00 и 8. 6 | 14.00 СЕМИНАР „КРИТИЧКЕ ПРАКСЕ
У ОБЛАСТИ УМЕТНИЧКЕ ИГРЕ“, у оквиру 18. фестивала
кореографских минијатура
7. 6 | 11.00 ПРЕДАВАЊЕ – Једрт Јеж Фурлан,
Словенија (члан жирија критике Фестивала)
8. 6 | 14.00 СУСПРЕТ – Јелена Михелчић,
Хрватска (члан жирија критике Фестивала)
РАДИОНИЦА (после сусрета), модератор Јелена
Кајго (члан жирија критике Фестивала)

ПРОМОЦИЈЕ
10. 6 | 18.00 Хенрик Ибзен, ИЗАБРАНЕ ДРАМЕ,
приредио проф. Љубиша Рајић, издавач Геопостика

ОТВОРЕНА ВРАТА
14. 6 | 12.00

КОНЦЕРТИ
16. 6 | 18.00 ВЕЧЕ РОМАНТИЧНИХ НОТА – Маја Јанушић,
сопран; Ивана Живадиновић, мецосопран;
Невена Живковић, клавир
24. 6 | 18.00 SUMMERTIME – Наташа Тасић Кнежевић,
сопран; Ана Петровић, сопран; Теа Дервишбеговић, клавир;
Саша Кнежевић, клавир

Музеј Народог позоришта у Београду. Тел: 328 44 73

ОПЕРСКИ УМЕТНИЦИ У РУМУНИЈИ

У току прошлог месеца, маестро Дејан Савић је два пута гостовао у Румунији. На позив Националне румунске опере из Темишвара, он је „ускочио“ у оперу „Риголето“ уместо колеге који се разболео. Иначе, наше Позориште и темишварска опера већ деценијама негују блиску сарадњу. Ове године су у плану и размене представе: наш ансамбл ће 2. новембра извести Вагнеровог „Летећег Холанђанина“ на тамошњем традиционалном Оперском фестивалу, док ће румунски ансамбл у Београду гостовати нешто касније, са новом поставком Пучинијевог „Турандот“. Дејан Савић и баритон Никола Мијаиловић (Јаго) су гостовањем у Вердијевом „Отелу“, представи Националне опере „Елена Теодориди“ у Крајови, главном граду румунске области Олтенија, отворили Међународни фестивал посвећен 450. годишњици рођења Вилијама Шекспира.

Р. П. Н.

ДВА ЈУБИЛЕЈА

У завршници сезоне две драмске представе са репертоара Сцене „Раша Плаовић“ славе педесето извођење. „Хеда Габлер“ Хенрика Ибзена у режији Снежане Тришић обележиће свој јубилеј 12. јуна, а комедија Оскара Вајлда „Важно је звати се Ернест“ у режији Николе Завишића – 23. јуна 2014.

Р. П. Н.

ТРИ ПИТАЊА ЗА САЊУ КЕРКЕЗ

Гледам у будућност

После веома успешног солистичког концерта одржаног 25. априла прошле године на Великој сцени, првакиња Опере Народног позоришта у Београду Сања Керкез одлучила је да сличан подухват начини још једном. Овога пута, наравно, са другим репертоаром, на истој сцени је 29. маја приредила још један истински музички спектакл који ће дуго остати у сећању свим љубитељима опере.

На прошлогодишњем концерту, невали сте арије из дела Гуноа, Пучинија, Вердија, Белинија... које нисте изводили у оквиру оперског репертоара. Сада сте се одлучили за француско-руски репертоар који је обухватио арије из популарних опера Рахмаџинова, Чајковског, Маснеа...

Тај први концерт био је специфичан из више разлога јер сам, пре свега, хтела да испитам саму себе и видим да ли сам у могућности да одговорим таквим изазовима и наступим соло два сата, без

учешћа гостију. За тако нешто, била ми је неопходна огромна кондиција, савршена вокална спремност и уметничка зрелост. Испоставило се да то могу да урадим, што се видело и по реакцији публике. Овај други концерт, у сваком случају, био је неки логични наставак свега тога. Наравно, певала сам другачији репертоар и имала двоје сјајних гостију – наше цењене уметнике Јадранку Јовановић и Ивана Томашева. Посебно ми је драго што сам са Јадранком певала дует Адалџизе и Норме из Белинијеве „Норме“, моје омиљене опере које код нас, нажалост, нема на репертоару. И остале нумере сам, такође, певала са великим уживањем. Оне се много изводе по свету, врло су лепе и необичне, а на свом солистичком репертоару имају их све велике уметнице. С обзиром да у нашој земљи није постојао оркестарски материјал за њих, морала сам преко неких пријатеља да их набавим из Америке. Веома ми је драго што сам публици приредила још једно дивно вече и понудила неке композиције које се до сада нису уживо чуле у нашој средини. Презадовољна сам реакцијама и мислим да

увек, ако смо у могућности, треба гледаоцима да пружимо највише што можемо. Ми смо дужни да себе увек показујемо у неким новим светлима, да се стал-

певаче постављају изузетно велике захтеве. Са друге стране, хиперпродукција уметника је огромна и продуценти, у таквим околностима, заиста могу да бирају само најбоље. Да би био међу њима, осим великих гласовних могућности, неопходно је да имаш и харизму, а онда долазе и други „атрибути“, бар када су певачице у питању, као што су ноге, коса, усне, очи... Све се гледа, на све се обраћа пажња и због тога је веома тешко пробити се у сам врх оперске уметности.

Међутим, упорним радом, али и уз друге квалитете које мораш да имаш, може да се досегне неки максимум у оквиру судбине коју носиш са собом. Пред себе увек постављам одређене планове и циљеве. Кад нешто од тога освојим, обрадујем се и крећем у нова освајања.

Током досадашње каријере остварили сте низ великих сопранских улога, имате значајне награде, редовно добијате ласкаве оцене од публике, и од критичара... Шта издвајате као врхунац свог уметничког рада?

То је, свакако, Лучија од Ламермура. Сећам се да ме је наша позната критичарка Марина Николић поредила са Маријом Калас. Рекла је да свет има Марију Калас, а Србија Сању Керкез. То је, заиста, велики комплимент који ти, истовремено, намеће и једну врсту још веће одговорности. Иначе, што се тиче Лучије, ја ту улогу нисам ништа боље донела у односу на оне које певам у, рецимо, „Травијати“, „Трубадуру“ или „Аиди“, операма које, такође, имају огроман успех код публике, али сам за њу имала врло занимљивог редитеља. У томе је тајна успеха. Џон Рамстер, гостујући редитељ из Енглеске и ја смо, током шест недеља, имали веома лепу сарадњу. Мени је то била трећа поставка Лучије, а самим тим значи да сам је вокално, што би се рекло, већ „имала“. Онда смо одлучили да се „играмо“. Стално смо истраживали и трудили се да направимо нешто потпуно ново, другачије. Мислим да нашој средини недостају добри оперски редитељи. Ако бих некога издвојила, онда би то свакако био Александар Николић, један врло способан млад човек, врхунског уметничког и људског квалитета, који је режирао оба моја концерта. Сматрам да би ова средина требало да га негује и да га вине у озбиљни оперски репертоар.

■ Микојан Безбрадица ■

Не умишљавам се превише у нечему што је било, јер не живим од прошлости. Гледам увек да идем даље, да живим у садашњости и да енергију усмеравам ка будућности.

но усавршавамо и идемо напред. Хвала свима који су ми помогли у реализацији овог концерта – мом Народног позоришту, диригенту Ђорђу Павловићу, Оркестру, редитељу Александру Николићу, сценографу Борису Максимовићу, модној креаторки Марији Шабих, гостима и Маркетингу, без чије помоћи не бих успела све ово да реализујем, а уз чију свесрдну сагласност објављујем да ће део прихода од концерта бити упућен пострадалима од поплава.

Савремени трендови су све више присутни и у опери. Колико је, у таквим околностима, битно да оперски уметник, поред савреног гласа, има и неке друге „атрибути“?

Веома је битно, између осталог, и због редитеља који данас пред

ИНТЕРВЈУ | АНЂЕЛКА НИКОЛИЋ

Неки други Нуш

Анђелка Николић, редитељка представе чије пробе су увелико у току, говори за Позоришне новине: „Комад ‘Књига друга’ Бранислава Нушића почиње јавним читањем нове драме у кући првакиње позоришта, током којег се друштву позоришног крема Београда тога времена (глумци, критичари...) представља млади човек с чудном причом. Он се у роману који је случајно нашао у антикварници, препознао као главни јунак, коме је суђено да убије жену коју воли. Сви су заинтригирани његовом причом, која се на крају комада обистини: он се заљубљује у глумицу и убија је из љубоморе. Као аутори смо се нашли пред избором да правимо фантазмагорични комад који се бави идејом да је судбина записана у књигама, али смо се том искушењу одупрли и одлучили да се позабавимо ситуацијом у којој неко на почетку објави да ће да почини злочин, а већи број присутних ништа не учини да то спречи. Мета тог злочина је жена, једна од најистакнутијих уметница тога времена, која на почетку комада делује као моћна фигура. Питање те привидне и крхке моћи нас је покренуло“.

„Књига друга“ свакако не спада међу Нушићева најпознатија дела и Николићева апострофира да је идеја о постављању баш овог драмског текста на сцену Националног театра потекла од директора Дrame, Спасоја Ж. Миловановића. „Морам да признам како пре позива да радим овај комад нисам за њега ни чула. И сада када разговарам с колегама, многи се куну да тај комад не постоји. Он чак није ни објављен у свим Нушићевим сабраним делима, каже Николићева.

Нушићева напомена с почетка комада врло је индикативна: „Збива се у миљеу великог театра“. Шта она све нуди редитељу?

Нама је она била веома инспиративна. Драматург Слободан Обрадовић, који ради на представи, ту индикацију је први уочио и покренуо причу о тој теми. Миље великог театра на који мисли Нушић је буквално миље Народног позоришта. По свему судећи, овај комад је написан под утицајем догађаја у том позоришту (којима је написан док је Нушић био у Сарајеву, али свакако има везе са Националним театром, духом овог театра из тога доба и са његовим глумцима. Нама је тај коментар данас значајан јер се комад може

Јубилеј Бранислава Нушића Драма Народног позоришта обележава премијерама два његова комада: „Народни посланик“ који ће публика први пут видети вечерас, 31. маја, и „Књига друга“, чија ће премијера на сцени нашег националног театра бити почетком следеће сезоне.

читати и као преиспитивање места и функције позоришта у односу на друштвени живот једне заједнице – Србије, тада и данас. Такође се и живот може посматрати као велико позориште, будући да се у комаду у великој мери обрађује и тема преплитања фикције са стварним животом. На више начина се може тумачити ова индикација и ми се њоме поприлично бавимо у раду на представи.

Да ли околности „позоришног миљеа“ могу да пруже ширу слику читавог друштва?

Наравно. Нушић је писао комад под утицајем европског таласа магијског реализма. Он зву-

РАЗГОВОР С ПОВОДОМ | ИГОР ПАСТОР

ић

Класика пре свега

чи као да би могао да се дешава у тадашњем Паризу или Лондону. Међутим, када се мало испита тај период, двадесете и почетак тридесетих у Београду, схватамо да је то врло буран друштвени тренутак у Србији. Има много заједничких одлика са данашњицом: велика економска криза, у земљи и у Европи које се још нису опоравиле од Првог светског рата, велика криза политичког живота, криза парламентаризма, која се касније претвара у Шестојануарску диктатуру када су и уметничке слободе биле под великим знаком питања. Одмах ми је било врло упадљиво да комад на прво читање сва та питања прескаче, али с друге стране када се проуче међуљудски односи у драми, на најсвакодневнијем нивоу, и кад се проуче дешавања у комаду (он се завршава злочиним), онда постаје јасно да се ту може дешифровати слика друштва у којем су међуљудски односи оптерећени ривалитетом, неискреношћу, завишћу, насиљем... Патријархални дух је веома снажан иако су главни ликови уметници, тако да се надам да ће то у нашем тумачењу постати својеврсни документ о менталитету и о времену.

Овај комад никад није извођен у Народном позоришту?

Колико ја знам, он у Србији није извођен од свог настанка, 1927. године. Кроз тај комад ја видим другог Нушића. Наиме, ова драма има извесних драматуршких проблема, а ја сматрам да се на неки чудан начин у „комадима са проблемима“ много више види подсвест писца. Ми смо након читања „Књиге друге“ почели другим очима да читамо остале Нушићеве комаде, поготово у погледу његовог третмана женских ликова. То, морам да признам, постаје слика која је поприлично мрачна. У том смислу, ово може бити откривање неког новог аспекта Нушића који се можда неће свима допасти, али који је утемељен у ономе што је он писао.

Ваше представе су награђиване, са посебним образложењима за уметнички допринос, али и за социјални и политички ангажман. Да ли сте и у ову представу увели друштвену актуелност? Да ли је рад са драматургом довео можда до осавремењивања драме у неким њеним аспектима?

Комад смо оставили у времену у којем је написан, без дописивања текста, чак са минималним штрихом, зато што мислим да драма која се први пут представља нашој публици треба у интегралном облику да дође до публике. Трудимо се да невербалним средствима појачамо свест о контексту, да отворимо питање шта је уметност у Србији тога доба била, шта је Србија тога доба била у односу на своју геополитичку ситуацију и да сва та питања некако актуелизујемо у данашњем тренутку без буквалног осавремењивања. Мислим да по духу и атмосфери та представа треба да нам буде блиска, актуелна и ангажована на неки суптилан начин. Према чувеној феминистичкој пароли да је „лично политичко“, политички потенцијал овде лежи у начину на који се у драми преиспитују међуљудски односи на примарном нивоу: односи међу половима, међу друштвеним класама...

Да ли постоји могућност да се неко препозна у ликовима писца, редитеља, глумца, критичара...?

Прилично су језгровито описани ти односи међу глумцима, али и између глумца и критичара... Нисмо правили никакве портрете савременика, мада смо били у искушењу. Ако до препознавања и дође, то ће бити потпуно случајно.

■ Гордана Смуђа ■

Млади солиста Балета Народного позоришта, Игор Пастор, овогодишњи је лауреат Награде „Радомир Вучић“. Одлуку о признању које се додељује младим и талентованим балетским играчима до 28. године живота који су се издвојили по техничкој или уметничкој интерпретацији солистичке или главне улоге из репертоара Народного позоришта, улоге одигране на матичној сцени или на гостовању, ове године је једногласно донео жири у саставу: Константин Костјуков, председник, Анђелија Тодоровић и Светозар Адамовић. Иза овог младог играча је успешна сезона, нове улоге, велики труд и сати рада у балетској сали. Резултат није изостао, али ни пажња стручне јавности која је у Игору Пастору препознала квалитет и изузетан уметнички потенцијал.

Какав је Ваш однос према признању које Вам је додељено?

Изузетна ми је част и задовољство да постанем носилац признања које носи име нашег прослављеног балетског уметника и велике звезде, Радомира Вучића. Поносан сам и због тога што сам оправдао поверење које ми је указано и одиграо две велике улоге које су, сматрам, стигле у право време и донеле ми награду коју прижељкују сви млади уметници.

О којим је улогама реч?

У питању су главне улоге у класичним балетима „Успавана лепотица“ и „Крцко Орашчић“. Велики изазов је за мене представљао рад на улози Принца Дезиреа из „Успаване лепотице“. То је била моја прва велика улога тако да је и сам рад био веома специфичан. Уложио сам огроман труд и изузетно сам био посвећен током читавог процеса креирања улоге. Захвалио бих се и Константину Костјукову који ми је и дао велику шансу и од кога сам много научио. Улога Крцка Орашчића у истоименом балету Чајковског ми је још увек свежа и нова. Драго ми је што је ово дело нашло своје место на репертоару Националног театра. Одлично сам сарађивао

са кореографом Костјуковим, а желим да поменем и педагоге Вилхелма Вундера и Милицу Безмареву, који су ми много помогли. Моја партнерка у представи је Теодора Спасић, млада солистичкиња са којом сам дивно радио и мислим да се та врста добре енер-

гије осећа и током нашег наступа на сцени. Надам се да ћемо имати прилику да наступамо и у другим балетским представама.

Да ли сте некада размишљали да каријеру наставите на неким дру-

у балетску школу. Наравно да не бих одбио позив неке респектабилне компаније, али за сада намеравам да останем у својој матичној кући. Имао сам прилику да наступа на гостовањима у иностранству. Таква ис-

Игор Пастор је одговорним и пожртвованим радом остварио изузетан напредак тумачећи улоге у класичном, неокласичном и савременом репертоару и као млад играч показао изузетну уметничку зрелост. Значајна су његова остварења у представама: „Крцко Орашчић“, „Краљица Марго“, „Успавана лепотица“, „Лабудово језеро“, „Жизела“, „Ко то тамо пева“, „Александар“, а остварене улоге зрело и технички прецизно презентоване публици – наводи се, између осталог, у образложењу Жирија.

гим сценама, ван граница наше земље?

Морам признати да сам такве идеје имао док сам још ишао

куства су изузетно значајна за сваког уметника.

Претпостављам да постоје улоге које прижељкујете или сматрате да одговарају Вашем уметничком бићу.

Свакако. Признајем да још од средње школе прижељкујем главну улогу у балету „Дон Кихот“. Мислим да је Базил у потпуности у складу са мојим сензибилитетом и надам се да ћу имати прилику да заиграм оно о чему маштам. Такође, издвојио бих и улогу Солора у „Бајадери“, као и улоге у балетима „Корсар“ и „Рајмонда“ које, најчешће, нису на нашем репертоару. Имао сам прилику да наступа и у модерним балетима, то је посебан изазов, али се у основи проналазим у класичном балетском изразу. И поред тих неостварених жеља, сматрам да моје време тек долази, а досадашњим успехом и током своје каријере сам изузетно задовољан.

■ Бранкица Кнежевић ■

НУШИЋ КАО ХОЛИВУДСКИ МЕНАѢЕР

Глумачке звезде

На самом почетку XX века, у доба буђења свесловенске свести, Народном позоришту на челу са Браниславом Нушићем покреће с једне стране велику акцију размене уметника међу словенским театрима, а с друге стране – „Позоришни лист“ о којем смо писали у прошлом броју „Позоришних новина“. Сада доносимо занимљиву причу о првом гостовању једног иностраног уметника у Народном позоришту – како ју је својевремено преносио „Позоришни лист“.

У Београд је први дошао Кнез Александар Иванович Сумбатов-Јужин, тада чувени глумац и драмски писац грузијског порекла, који је позоришну каријеру започео у Петрограду да би је са великим успехом наставио у Малом Императорском театру у Москви. У Београду је боравио од 24. фебруара до 7. марта 1901, за то време одигравши чувене ликове Руј Блаз, Отелло, Ричард III, Уријел Акости и Кин, у истоименим комадима Виктора Игоа, Шекспира, Карла Гуцкова и Александра Диме. Госту у част, ансамбл домаћина је одиграо неколико представа.

Али, вратимо се на почетак. О доласку великог госта „Позоришни лист“, који у то време излази два пута недељно, почиње да бруји месец дана раније. Из бројних најавна знајемо, између осталог, да је тим поводом 22. јануара сазвана конференција за новинаре (ево још једне појаве која има много дужу историју него што то претпостављамо). Московска штампа је најавила да ће њихов уметник, на позив Нушића и Јанка Веселиновића отићи у Београд, што ће бити први наступ једног руског уметника на „југословенским позорницама“. Формиран је Одбор грађана за дочек, у који су ушли највиши представници власти, бројне учене главе, представници медија, виђенији трговци и предузетници, те уметници међу којима и сликар Марко Мурат, композитор Стеван Мокрањац, књижевници Бранислав Нушић, Јанко Веселиновић и Драгомир Брзак, те глумци Ђура Рајковић и Милорад Гавриловић, а образован је и посебан Глумачки

одбор, који ће у име театра-домаћина водити бригу о госту.

У Театру се одржавају пробе представа у којима ће гост играти, а за исте се поправљају, освежавају па делимично праве и нови костими и декор. Предузете су и, како бисмо данас рекли, адекватне маркетиншке активности. Сви глумци и чланови управе фотографисали су се „понаособ“, да би се од тих слика сачинио „нарочити скупocen албум“ који ће се даровати госту, а фотограф је од истих направио и „ванредно укусан табло“. Цене улазница за представе у којима Сумбатов игра биће веће од уобичајених, повластице неће

пратили до станице, где су га у још једну чашу шампањца срдечно укrcали на воз. Преко Петрограда и Варшаве, Јужин је у Београд стигао брзим возом 24. увече, са пратњом – личним суфлером, гардеробером и фризером. Дочекала га је управа Позоришта, Одбор грађана и глумци који те вечери нису играли представу, од којих су неки изашли пред њега у Нови Сад и допратили га до престонице. Од станице је читава поворка, на неколико фијакера, пратила госта до „Гранд хотела“, у којем су на „првом спрату заузеле за њега најлепше одаје“.

Сутрадан по доласку, Јужин је

присуствовао представи „Бидо“ која је заказана у дневном термину, а почасни гост се „веома забављао; њега је интересовало и шаренило наше ношње и лепота наших мелодија и обичаја, као, разуме се, и сам комад. Своје допадање изражавао је чешићим аплаудирањем“. У вечерњем термину игран је, на раније изражену молбу Јужина, његов комад „Окови“. Између чиновна извођена је само руска музика, глумци су се „утрквијали“ ко ће се боље пред аутором и уваженим колегом показати, он је, презадовољан, аплаудирао и између чиновна ишао

иза сцене да колегама честита, публика је гледала мало представу, мало госта, да би га на крају изазвала на сцену и поздравила громким „живео, живео!“ И 4. марта су игрane две представе, „Годор од Сталаћа“ нашег глумца Милоша Цветића и Нушићев „Тако је морало бити“. После потоње су глумци одвели госта на „пријатељску вечеру“ код Коларца, где су се размењивале здравице и на којој је добио две „песме похвалнице, од којих је једна, Брзакова, исто вече и отпевана. Друштво се разишло расположено и задовољно тек после 4 сахата у зору“. За узврат, у својој здравици Кнез је изјавио да се „знатном сумом уписује за добротвора Глумачког пензионог фонда“, што је пред одлазак и учинио приложивши овом фонду 500 динара у злату (100 тадашњих долара). Следеће вечери, Одбор је у част уваженог госта приредио велики банкет „од свију престоничких сталежа обилно посећен“, чуле су се многе нове

је ће играти, уз пратеће чланке о комаду у којем ће наступати. „Лист“ је доносио и краће осврте на остварене улоге великог госта, увек уз посебно истакнуто одушевљење које је изазивао код публике. Приликом сваке своје представе, Јужин је био, поред бурних овација публике, награђиван и венцима „од ловорика“ и од „природног цвећа“, од бројних друштвених организација и појединаца.

Извештач са последње представе констату-

је да је „опроштај био и срдчан и топао и одушевљен“ и наводи дародавце шест лаворових венаца са „дивним нашим тробојкама и златним натписима“ које је гост примио: српски књижевници, Српско новинарско удружење, престоничко грађанство, стари позоришни управитељ Фотије Илићић, управа Позоришта, те колеге из Позоришта. На крају представе руском уметнику је предата и повеља којом се, по одобрењу министра просвете и црквених дела, Јужин проглашава за почасног редитеља Народног позоришта. Повеља је „израђена на пергаменту а у бојама. Цела повеља је у врло укусном оквиру из уметничких амблема. С десне стране три музе глорифицирају бисту Јужинову, а с леве је српски гуслар. Повеља има своју плишану футролу“, а претходних дана је била изложена у излогу књижаре М. Стајића, о чему су писале новине. Поред тога, уручен му је и поменути албум фотографија београдских колега. Када је после много овација завеса коначно спуштена, присутни су били сведоци несвакидашњег догађаја: услед велике буке које се чула с оне стране завесе, публика је поново почела да аплаудира, „завеса се диже и ми угледамо пуну позорницу глумца, који плескахау и клицахау, а у средини Јужина, који не знађаше од узбуђења шта ће“.

Београд се опростио од Кнеза Сумбатова 7. марта, а „Позоришни лист“ констатује да је Јужин пажњом која му је у нашем граду указана „освојен, и, могло би се рећи, тронут“. Тако је Нушић-управник анимирао читав град поводом овог значајног позоришног догађаја; тако је Нушић-уредник овековечио ово давно гостовање великог уметника из Русије; тако је Нушић-менаѢер на самом почетку прошлог века, бар на кратко, направио од Београда Холивуд.

■ Јелица Стевановић ■

Ако питате пролазнике од када се, по њиховом мишљењу, јавља феномен глумачких „звезда“, вероватно ће вам већина рећи да је он везан за појаву филмске индустрије, то јест за Холивуд. Они нешто упућенији у домаће, београдске прилике, сетиће се прича о Жанки Стокић, Чича Илији или Добрици Милутиновићу, па ће велику популарност коју глумци почињу да уживају у народу лоцирати у период између два светска рата. Али, имамо доказе да је све почело много раније. У Београду у Народном позоришту. Захваљујући Браниславу Нушићу.

посланика (који су му посете и узвратили), те „многе виђеније књижевнике и друге личности“ као и старије глумце.

И сам „Позоришни лист“ је, поводом овог великог догађаја, почео да излази поводом сваке представе, дакле четири пута недељно (ова пракса ће се касније наставити), тако да број од 25. фебруара на насловној страни доноси Јужинову фотографију и дугачак чланак о уметнику, а у следећим бројевима на насловним странама се налазе фотографије госта у улогама ко-

Зоја Беголи: Балет се не учи из књига

Зоја Беголи (1949), девојачко Ђоковић, завршила је Балетску школу „Лујо Давичо“ 1965. у класи педагога Данице Живановић. После дипломирања отишла је на усавршавање у Санкт Петербург (тада Лењинград) код чувених руских балетских педагога Н. В. Беликове, Александра Пушкина (чији су ученици били и Рудолф Нурејев и Михаил Баришњиков), као и код Н. Серебряњикова, најбољег педагога дуетне игре, коме је и помагала у писању књиге-уџбеника. Била је једина странкиња која је учествовала у чувеним школским концертима у Кировском, сада Маријинском позоришту.

У Балет Народног позоришта у Београду је ступила 1. септембра 1967. године и ту провела целу своју играчку, педагошку и репетиторску каријеру – до децембра 1994, када је отишла са београдске сцене у звању првог солисте. Одиграла је низ класичних и карактерних улога са

самосвојним уметничким надахнућем, интуицијом, музикалношћу, префињеном љупкошћу. Зоја Беголи са правом тврди да се играчко искуство стиче на сцени, јер се „балет не учи из књига и скрипата“. То је са успехом доказивала током целе своје каријере. Била је Олимпија, Сванилда, Мирта, Жизела, Половецка девојка, Солвјег и Ингрид. Волела је поред наведених још много својих улога, но за понеког критичара њена животна рола је Кити Шчербацка у Парлићевој поставци „Ане Карејне“. Од своје прве појаве у тој улози, елегантног покрета, детињастог и шармантног осмеха, Зоја као да је на београдску сцену сишла са страница Толстојевог ремек-дела. То се памти!

Још у току своје играчке каријере, Зоја Беголи се успешно бавила репетиторским и педагошким радом. Водила је низ запажених представа београдског Балета, а са њом су радили најистакнутији уметници нашег ансамбла.

И у Балетској школи „Лујо Давичо“ је постигла изузетне резултате. Имала је своју четворогодишњу класу, а са Ашхен Атаљанц је радила од њене 14. године. Плод њиховог заједничког рада је потврђен и веома уледним међународним наградама. Поред осталог, њих две су спремиле Белог лабуда – једну од најзахтевнијих улога „белог балета“; Атаљанцова је била најмлађи тумач ове роле у историји нашег балета.

Веома значајна је и сарадња Далије Именић са Зојом Беголи. Ова уметница је својевремено, на пример, била најмлађа учесница на престижном балетском такмичењу у Москви а ипак је успела да дође до трећег круга. Био је запажен и успешан педагошки рад Зоје Беголи са Розом Кузма-

новић и млађахном Дином Живковић, која је са 14 година освојила Специјалну награду на републичком и савезном такмичењу. На Академији уметности БК, Зоја је од 1995. до 2003. са великим успехом предавала на играчком и глумачком одсеку.

Од 1996. године, Зоја је активан члан обновљеног Удружења балетских уметника Србије, учествовала је у свим активностима овог струковног удружења, а посебно је значајан њен допринос оснивању и обогаћивању Фестивала кореографских минијатура, које организује ово Удружење.

Данас се Зоја Беголи бави издаваштвом и превођењем „божанских књига“. После захуктале, плодне и разноврдне каријере у уметничкој игри која јој је донела много радости, она је нашла свој душевни спокој, како сама каже. И веома је ретка следбеница Терпсихоре која сматра да је после толико рада – срећна особа.

(наставиће се)

Од немачког војника до Србина

Првог октобра 1940. године двадесетогодишњи Ерих Декер облачи униформу немачког Вермахта, али уместо пушке добија оловку и сликарски прибор и постаје технички цртач карата и сликар зидних новина, при штабу немачког артиљеријског пука. Његов пук је 1943. прекомандован на Балкан, односно у Југославију или, још прецизније, у Сарајево. О својим првим данима у овим крајевима, уметник се присећао у једном интервјуу: „(...) стигао сам прво у Загреб. Био је јул или август – жито је зрело. До тада, о Југославији нисам знао ништа, осим да је на Балкану и да у тој земљи живи неки страшан, дивљи народ. Први пут сам баш у Југославији видео мали воз. Пребацили су ме у Сарајево. Мали воз, оријентална архитектура и прелепа околина Сарајева ошамутили су ме потпуно... Данима сам ходао по брдима. Из равнице из које сам дошао, све је за мене било ново, незаборавно... Ја дотад нисам никад видео такву земљу, такве реке, такве шуме“ (Васко Ивановић, „Човеку нема граница“, Политика, 9. новембар 1975).

Окупаторски војник Ерих Декер проводи две дуге ратне године у Сарајеву, који доживљава као град-бајку из „1001 ноћи“, са Башчаршијом, минаретима џамија, теписима, катедралом, црквом, кујунџијама са фесовима... правећи бројне цртеже. А онда, једног дана, прелази у Хрватске Карловце, где је на рођендан, 10. маја 1945. године дочекао капитулацију своје земље. Тог јутра, добивши за рођендански поклон томпус, кекс и чоколаду, спаковао је најпотребније – сликарски прибор – и кренуо, заједно са осталим сународницима, у бежанију. У повлачењу су стигли до Цеља, где су их, на домак домовине, заробила деца-партизани (тако су бар њима изгледали) са оружјем у руци и тада почиње дуги марш натраг, преко Загреба до Нашица. Ту се налазио импровизовани логор, смештен на имању грофа Пејачевића, бившег Павлићевог амбасадора у Мадриду: логор без жица и стражарских кула, у којем га нико није дирао и

где је све слободно време проводио испуњавајући блок цртежима у тушу.

После извесног времена га је неки млади официр, обучен у еле-

гантну браонкасту униформу, повео у партизане, у 17. крајишку бригаду – њихов уметник је погинуо, а био им је потребан цртач. Још увек у немачкој униформи, са партизанском капом без звезде, без познавања иједне српске речи, Ерих Декер је сликао, цртао, правиле зидне новине и пароле. Имао је обичај да каже како је нацртао Титових и Стаљинових портрета више него што би једна штампарија могла да одштампа. Живео је живот са партизанима, јео исту храну, седео за истим столом, имао је канцеларију на располагању. Сваког јутра, један црн и мршав партизански комесар, уз питање да ли је добро, стављао му је на сто тањир са грођем, чашницу „шнапса“, жуту паклицу дувана и пакетић листића за цигарете. Прихватили су га као свог, те се и он

осећао као њихов (то потврђује и документ који је неколико година касније добио, у којем стоји да је признат као члан поменуте бригаде, под редним бројем 121).

да би га убрзо, као сликара, послали у Брчко, на изградњу пруге Брчко-Бановићи. Са блоком и кредом у руци, без пратње стражара, заробљеник Немац, слободно се

крећући обишао је пругу с једног краја на други и овековечио њен настанак. У Брчком је те, 1946. године, имао и своју прву изложбу цртежа. Следеће године су га послали у Зеницу, где је био главни штаб за изградњу пруге Шамац-Сарајево. И овде је за омладинске новине извештавао својим цртежима о раду на прузи! Радио је и за немачке заробљеничке новине. А онда је тадашња влада донела одлуку да они који су се „понашали као људи“ могу, ако желе, да потпишу уговор и остану две године да

раде као слободни грађани у Југославији. Ко не жели, може одмах да крене својој кући... (наставиће се)

ВЕЛИКА СЦЕНА

ЈУН 2014.

недеља 19.30 МАЈКА ХРАБРОСТ И ЊЕНА ДЕЦА / ПРЕМИЈЕРА драма Бертолта Брехта 01	понедељак 19.30 МАЈКА ХРАБРОСТ И ЊЕНА ДЕЦА драма Бертолта Брехта 02	уторак 19.30 КО ТО ТАМО ПЕВА балет на музику Војислава Вокија Костића 03	среда 19.00 ЕВГЕНИЈЕ ОЊЕГИН опера П. И. Чајковског 04	четвртак 19.30 ДЕРВИШ И СМРТ Б. М. Михиз / Е. Савин, по роману Меше Селимовића 05	петак 19.30 ЉУБАВНИ НАПИТАК опера Гаетана Доницетија 06	субота 11.00 СЕВИЉСКИ БЕРБЕРИН опера Ђоакина Росинија 07		
субота 19.30 КАЊОШ МАЦЕДОНОВИЋ драма Виде Огњеновић 07	недеља 12.00 КОНЦЕРТ ЛАУРЕАТА VII ФЕСТИВАЛА МУЗИКЕ И ИГРЕ „АМАДЕУС“ 08	недеља 19.30 НАРОДНИ ПОСЛАНИК комедија Бранислава Нушића 08	понедељак 19.30 ТОСКА опера Ђакома Пучинија 09	уторак 19.30 НАРОДНИ ПОСЛАНИК комедија Бранислава Нушића 10	среда 19.00 ЛЕТЕЋИ ХОЛАНЂАНИН опера Рихарда Вагнера 11	четвртак 19.30 ЖИЗЕЛА балет Адолфа Адама 12	петак 19.30 МАЈКА ХРАБРОСТ И ЊЕНА ДЕЦА драма Бертолта Брехта 13	
субота 19.30 РИГОЛЕТО опера Ђузепе Вердија 14	недеља 19.30 ГОСПОЂА МИНИСТАРКА комедија Бранислава Нушића 15	понедељак 19.30 ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића 16	уторак 19.30 ДОН КИХОТ балет Лудвига Минкуса 17	среда 19.30 ХАМЛЕТ драма Вилијама Шекспира, гостовање Глоб театра из Лондона 18	четвртак 19.00 МАДАМ БАТЕРФЛАЈ опера Ђакома Пучинија 19	петак 19.30 АНТИГОНА трагедија Софокла 20	субота 12.00 ПЕТАР ПАН балет у кореографији Бруса Стајвела 21	
субота 19.30 ТОСКА опера Ђакома Пучинија 21	недеља 12.00 КОНЦЕРТ ОПЕРСКОГ СТУДИЈА „БОРИСЛАВ ПОПОВИЋ“ 22	недеља 19.30 ИЗБИРАЧИЦА комедија Косте Трифковића 22	понедељак 19.30 АЛЕКСАНДАР балет у кореографији Роналда Савковића 23	среда 19.00 КАРМЕН опера Жоржа Бизеа 25	четвртак 19.30 КРАЉИЦА МАРГО балет на музику Горана Бреговића 26	петак 19.30 МАЈКА ХРАБРОСТ И ЊЕНА ДЕЦА драма Бертолта Брехта 27	субота 19.30 ФИГАРОВА ЖЕНИДБА опера В.А. Моцарта 28	недеља 20.00 ГАЛА КОНЦЕРТ 29

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

недеља 20.30 ВЕЧНА СВЕЛОСТ МУЗИКЕ хуманитарни концерт у организацији Асоцијације „Жена+“ 01	среда 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Е. Шмита 04	четвртак 20.00 СОЛУНЦИ ГОВОРЕ документарна драма Антонија Ђурића, гостујућа представа 05	петак 14.00 XVIII ФЕСТИВАЛ КОРЕОГРАФСКИХ МИНИЈАТУРА Удружење балетских уметника Србије / СЕЛЕКЦИЈА ФИНАЛИСТА 06	субота 20.30 XVIII ФЕСТИВАЛ КОРЕОГРАФСКИХ МИНИЈАТУРА Удружење балетских уметника Србије / ТАКМИЧАРСКИ ПРОГРАМ 07	недеља 20.30 ЗАГОНЕТНЕ ВАРИЈАЦИЈЕ драма Ерика Е. Шмита 08	понедељак 20.30 КОВАЧИ комедија Милоша Николића 09
уторак 20.30 XVIII ФЕСТИВАЛ КОРЕОГРАФСКИХ МИНИЈАТУРА РАСКРШЋЕ, у кореографији М. Јевећ, М. Кеџмана и М. Бачкуље 10	среда 20.30 ЖЕНИДБА комедија Николаја В. Гогоља 11	четвртак 20.30 ХЕДА ГАБЛЕР / 50-та представа драма Хенрика Ибзена 12	петак 20.30 ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја 13	субота 20.30 НАШИ СИНОВИ драма В.М. Јовановића Марамбоа 14	недеља 12.00 МУЗИКОМ ЗА ЖИВОТ хуманитарни концерт Хора Опере 15	понедељак 20.30 СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА драма Тенесија Вилијамса 16
уторак 20.30 УСПАВАНКА ЗА ВУКА НИЧИЈЕГ Ксенија Поповић / Бојана Мијовић 17	среда 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда 18	четвртак 20.30 ЛАЖА И ПАРАЛАЖА комедија Јована Стерије Поповића 19	субота 20.30 СОЛУНЦИ ГОВОРЕ документарна драма Антонија Ђурића, гостујућа представа 21	недеља 20.00 ХУМАНИТАРНИ КОНЦЕРТ МУЗИЧКЕ ШКОЛЕ „КОСТА МАНОЛОВИЋ“ 22	понедељак 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ / 50-та представа комедија Оскара Вајлда 23	уторак 20.30 КОД ВЕЧИТЕ СЛАВИНЕ драма Момчила Настасијевића 24
среда 20.30 ХАСАНАГИНИЦА драма Љубомира Симовића 25	четвртак 20.30 БИЗАРНО црна комедија Жељка Хубача 26	субота 20.30 ИГРАЈУЋИ ЖРТВУ комедија Владимира и Олега Пресњакова 28	недеља 20.30 РОДЕО драма Александра Југовића, представа Удружења драмских уметника Србије 29	понедељак 20.30 СОЛУНЦИ ГОВОРЕ документарна драма Антонија Ђурића, гостујућа представа 30		

ДОГАЂАЈИ У ЈУНУ

- 01.06. **МАЈКА ХРАБРОСТ И ЊЕНА ДЕЦА / ПРЕМИЈЕРА**, драма Бертолта Брехта, Велика сцена
01.06. **ВЕЧНА СВЕЛОСТ МУЗИКЕ**, хуманитарни концерт у организацији Асоцијације „Жена+“, Сцена „Раша Плаовић“
06.06. **ЉУБАВНИ НАПИТАК**, опера Гаетана Доницетија, гостује тенор Андрес Кордова (Еквадор), Велика сцена
06. 07 и 10.06. **XVIII ФЕСТИВАЛ КОРЕОГРАФСКИХ МИНИЈАТУРА**, Удружење балетских уметника Србије, Сцена „Раша Плаовић“
06.06. **СЕЛЕКЦИЈА ФИНАЛИСТА** (улаз слободан) у 14 часова
07.06. **ТАКМИЧАРСКИ ПРОГРАМ** у 20.30 часова
10.06. **РАСКРШЋЕ**, кореографи Милица Јевећ, Милош Кеџман и Милан Бачкуља, продукција Фестивала кореографских минијатура и Награда „Окрабарење 2013“, у 20.30 часова
08.06. **КОНЦЕРТ ЛАУРЕАТА VII ФЕСТИВАЛА МУЗИКЕ И ИГРЕ „АМАДЕУС“**, у 12 часова, Велика сцена
11.06. **ЛЕТЕЋИ ХОЛАНЂАНИН**, опера Рихарда Вагнера, гостује диригент Јоханес Харнајт (Немачка), Велика сцена
12.06. **ХЕДА ГАБЛЕР / 50-та представа**, драма Хенрика Ибзена, Сцена „Раша Плаовић“
14.06. **РИГОЛЕТО**, опера Ђузепе Вердија, гостује сопран Вера Баранова (Русија), Велика сцена
15.06. **МУЗИКОМ ЗА ЖИВОТ**, приход је намењен трошковиена лечења Славољуба Атанасовског, у 12 часова, Сцена „Раша Плаовић“
17.06. **ДОН КИХОТ**, балет Лудвига Минкуса, гостује сопран Андреј Колнерија, првак балета СНП-а, Велика сцена
18.06. **ХАМЛЕТ**, драма Вилијама Шекспира, гостује Глоб театар из Лондона, у оквиру турије Globe to Globe, Велика сцена
19.06. **МАДАМ БАТЕРФЛАЈ**, опера Ђакома Пучинија, гостује сопран Марија Папајоану (Кипар) и диригент Лоренцо Коладонато (Италија), Велика сцена
21.06. **ТОСКА**, опера Ђакома Пучинија, гостује сопран Марија Папајоану (Кипар), Велика сцена
22.06. **КОНЦЕРТ ОПЕРСКОГ СТУДИЈА „БОРИСЛАВ ПОПОВИЋ“**, у 12 часова, Велика сцена
22.06. **ХУМАНИТАРНИ КОНЦЕРТ МУЗИЧКЕ ШКОЛЕ „КОСТА МАНОЛОВИЋ“**, приход је намењен пострадалима од поплава, у 20 часова, Сцена „Раша Плаовић“
23.06. **ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ / 50-та представа**, комедија Оскара Вајлда, Сцена „Раша Плаовић“
29.06. **ГАЛА КОНЦЕРТ**, у 20 часова, Велика сцена
29.06. **РОДЕО**, драма Александра Југовића, представа УДУС-а, Сцена „Раша Плаовић“
30.06. **ГАЛА КОНЦЕРТ**, у 20 часова, Трг Републике

ГОСТОВАЊА У ЈУНУ

- 03.06. **НАРОДНИ ПОСЛАНИК** | Међународни театарски фестивал, Скопље, Македонија
09.06. **ДАМА С КАМЕЛИЈАМА** | Пожаревац
12.06. **МАЈКА ХРАБРОСТ И ЊЕНА ДЕЦА / ПРЕМИЈЕРА** | Панчево
20. и 21.06. **КАЊОШ МАЦЕДОНОВИЋ** | Град-театар Будва, Црна Гора
22.06. **ХЕНРИ ШЕСТИ** | Итака-Шекспир фестивал, Инђија
23. и 24.06. **УСПАВАНКА ЗА ВУКА НИЧИЈЕГ** | Град-театар Будва, Црна Гора
26.06. **ЗАГОНЕТНЕ ВАРИЈАЦИЈЕ** | Културни центар Чукарица
30.06. **ИЗБИРАЧИЦА** | ИНФАНТ, Нови Сад

Радно време благајне:
сваког дана од 11 до 15 и од 17 сати до почетка представе.
Недељом од 17 сати до почетка представе.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ЗАДРЖАВА ПРАВО ИЗМЕНЕ РЕПЕРТОАРА

Телефон благајне: 2620-946
Телефон за групне посете: 2626-566

www.narodnopozeriste.rs ONLINE ПРОДАЈА УЛАЗНИЦА

Издавачка делатност Народног позоришта у Београду

За издавачка Дејан Савић, в. д. управника | Главни уредник Позоришних новина Жељко Хубач | Заменик главног уредника Јелица Стевановић | Редакција: Микојан Безбрадица, Бранкица Кнежевић, Драган Стевовић | Сарадници: Милица Зајцев, Мирјана Одавић, Гордана Смуђа, Вања Косанић, Марија Кнежевић | Техничка редакција: арт директор и графички дизајнер Јован Тарбук, графички дизајнер Јелена Ратковић | Користићене фотографије архива Народног позоришта, МПУС и личних архива | Припрема и дизајн Народно позориште у Београду | Народно позориште у Београду, Француска 3, 11000 Београд | Маркетинг 2622-180